

CHUYỆN CHÁU BÉ TRUNG QUỐC, 2 TUỔI, BỊ XE VẬN TẢI CÁN HAI LẦN

Tôi nhận được tin này đã mấy tuần, từ một diễn đàn, nhưng chưa có giờ mở xem, rồi vô ý xóa nó đi. Cho đến chiều nay, khi đọc trên báo (giấy) Mỹ mẫu tin ngắn về cháu bé bị nạn, tại Quảng Đông, và biết cháu đã chết trong bệnh viện, tôi mới hồi ối, tiếc là biết quá trễ.

Bài báo viết, và như tất cả đã rõ, cháu và mẹ vào chợ. Trong khi người mẹ bận mua sắm, cháu lên ra đường và bị một xe vận tải cán. Những khách bộ hành hay trên xe gắn máy đi ngang dừng lại, giương mắt tò mò dòm, rồi thản nhiên đi tiếp. Không ai gọi cảnh sát, không ai mang cháu đi cấp cứu, nói chi bước tới bế em lên. Hoàn toàn vô cảm, vô lương tâm, vô liêm sỉ. Họ không phải con người nữa. Cháu nằm đó, và lại bị một xe vận tải khác cán lên. Lại bị bỏ nằm một mình. Hai tài xế gây tai nạn lái xe chạy luôn. Cho đến khi một người nhặt rác (trash collector) phát giác, kéo cháu ra và vào chợ báo cho người mẹ. Đến nhà thương, một giờ sau cháu chết, theo bài báo.

Tôi đọc, mà ghen ngào, mắt mờ lại vì lệ sắp tuôn rơi. Tôi chưa hề quen biết cháu, chưa xem đoạn video mà hàng triệu người trên thế giới đã thấy, nhưng tôi tưởng tượng thân xác bé bỏng của cháu quần quai trong cơn đau. Ôi... Trong chiến tranh, tôi đã ôm trong tay hơn một em bé, tuổi lớn hơn, bị thương, và chết, vì đập phải lựu đạn của VC tại những vùng quê mà chúng tôi đi công tác hành quân ngang qua. Cho nên tôi hiểu thế nào là cảm thương đối với cháu bé Tàu xa lạ.

Tôi xúc động và phẫn nộ. Dĩ nhiên, cả thế giới, gồm có gần hai triệu dân Tàu khóc trên internet khi biết tin đó, và chúng ta -bạn và tôi- đều phẫn nộ về thái độ của những kẻ bỏ mặc cháu bé kia. Tôi tự hỏi: "Tại sao con người có thể ác độc dường ấy, thua cả loài cầm thú?" Rồi tôi nghĩ đến nước Việt Nam hiện tại dưới chế độ Cộng sản. Còn độc ác hơn cả những người Quảng Đông trong câu chuyện của cháu bé. Tại sao? Người thân của tôi, còn ở trong nước, cả quyết rằng khi xe hơi cán một người, thấy chưa chết, tài xế de lại, cán tiếp, cán tới cán lui cho chết hẳn. Bởi vì, nếu nạn nhân chết, thì kẻ gây tai nạn chỉ phải bồi thường một số tiền một lần. Nếu nạn nhân còn sống sót, và què quặt, tài xế phải nuôi suốt đời, tốn kém hơn nhiều. Ghê tởm, kinh hoàng, mọi rợ còn hơn thời tiền sử, đến độ tôi phải hỏi thân nhân có thật như thế không. Và tôi tin, vì họ là những người ruột thịt của tôi không bịa đặt, không có nhu cầu tuyên truyền gì, khác với một số vị chống Cộng "cực kỳ" tại hải ngoại thường phóng đại hoặc phóng tác.

Tại Mỹ, những năm còn làm việc, tôi phải học lớp cấp cứu, được gọi là CPR & AED, hai năm một lần. Một học viên hỏi: "Mình cứu người ta, nhưng nhỡ sau này có vấn đề gì, chẳng hạn nạn nhân chết, và vì mình mó tay vào, gia đình có thể kiện mình không?" Huấn luyện viên trả lời: "*Could be*. Có thể lắm, nhưng chúng ta được luật pháp che chở, bảo vệ. Tuy nhiên, theo ý tôi, cứu hay không cứu là do lương tâm mình và hoàn cảnh lúc ấy, còn riêng tôi không sợ bị kiện. Tôi sẽ dừng lại cứu". Như vậy, biết đâu, những người Tàu ở Quảng Đông mà tôi kết án là độc ác kia có thể sợ bị kiện vì cứu người chẳng? Câu hỏi có vẻ mỉa mai, khôi hài, chỉ dành cho luật sư bào chữa, và tại Mỹ, thôi. Bởi vì, ở đâu chứ ở Tàu và VN Cộng sản, làm gì có luật pháp, làm gì có chuyện đi kiện một cách lằng xẹt như thế, bác sĩ chích thuốc làm chết người mà chả hề hấn gì, y tá tát tai bệnh nhân cũng thông qua... Bởi vì, tất cả đều do dân trí, nghĩa là bởi sự giáo dục, chưa kể lương tâm có hay không, *to have or not to have*. Ở những nước mà dân trí thấp, như Tàu Cộng và VNXHCN, thì thái độ vô cảm, hành động độc ác không phải là điều lạ.

Người Mỹ được dạy từ trong gia đình, học đường, xã hội là không bỏ ai lại bên đường, ít nhất trong nghĩa đen. Mấy năm trước đây, tôi đưa cả gia đình từ Orange County về Portland. Đến nửa đường, gần biên giới Oregon, trời bắt đầu tối, thì xe bị *panne* (sau này mới biết bể cái bơm xăng) trên xa lộ, chỉ kịp lết vào lề đường và bật đèn khẩn cấp. Cả nhà ra khỏi xe. Những xe khác từ xa đến, có lẽ vì thấy có phụ nữ và hai trẻ nhỏ, đều dừng lại hỏi có cần giúp đỡ gì không. Một số bước xuống mở nắp xe, tìm tòi nguyên nhân. Sửa không được, họ gọi giùm cảnh sát (vì lúc ấy tôi chưa sắm *cell phone*). Và cảnh sát gọi xe đến kéo về *motel*. Còn nhiều trường hợp khác chứng tỏ tấm lòng nhân ái của người Mỹ. Người Âu Châu, Úc và Canada ít nhiều cũng như người Mỹ. Tại Á Châu, chỉ có nước Nhật -nước mà cả thế giới phải ca tụng, kính phục thái độ và hành động của chính phủ và người dân qua vụ động đất vừa rồi.

Dù chống và mang đầy thù hận với Cộng sản, tôi không nghĩ những người cầm quyền Trung Cộng và Việt Cộng chủ trương bỏ mặc nạn nhân, hoặc cán nạn nhân cho đến chết, ngoại trừ khi chúng muốn thủ tiêu đối lập. Tuy nhiên, thái độ ích kỷ, dửng dưng của những công dân là do sự giáo dục tồi tệ bởi chế độ. Và chế độ phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về điều mà tôi gọi là tội ác ấy. Thực vậy, tại học đường, gia đình, xã hội Việt Nam hiện nay, trẻ em không được dạy về lòng nhân từ, bác ái, giúp người hoạn nạn, không học những bài "công dân giáo dục" của chế độ cũ, không đọc "Quốc văn giáo khoa thư" của Trần Trọng Kim, không bao giờ nghe câu dân gian "thương người như thể thương thân", không biết "Văn tế thập loại chúng

sinh" của Nguyễn Du. Mà chỉ học tư tưởng (toàn ăn cắp) của Bác, thơ (con cóc chết) của Bác, thơ của Tố Hữu, tên bồi bút đã khóc thương Staline còn hơn bố mẹ hẳn... Qua sách vở của những đứa cháu mà tôi đọc được, học sinh từ nhỏ đã phải học những bài học hận thù, "đánh cho Mỹ cút, ngụy nhào", ngay cả trong những bài toán đố, ví dụ: "anh hùng Huỳnh Văn Bánh giết 9 thằng Mỹ, chiến sĩ Phạm Đình Giót diệt 5 thằng Mỹ khác, vậy có bao nhiêu thằng Mỹ bị giết?" v.v...

Những lần hiểm hoi về Việt Nam, tôi chưa bao giờ thấy những công dân hay công an cứu người, giúp người, mặc dù tai nạn xảy ra như cơm bữa. Có người sẽ vận tôi, "có chứ, nhưng tại ông không thấy đấy thôi". Có thể họ đúng, nhưng tôi có mắt để nhìn, có tai để nghe, có óc để biết chứ! Cũng trong đề tài giáo dục, có một điều này chắc chắn tôi không sai là tại VN bây giờ, đa số không biết nói hai tiếng quá đỗi thông thường trên cửa miệng người dân văn minh, đó là "cám ơn" và "xin lỗi", kể cả những người lớn tuổi, đã sống qua chế độ cũ, có lẽ không nghe thiên hạ nói nữa nên quên, kể cả những đứa cháu tôi, vì không được ai dạy bảo. Còn nhớ năm nào, sau lễ an táng mẹ tôi, tôi đại diện gia đình đứng cảm ơn linh mục chính xứ và giáo dân đã đến tận nghĩa địa tiễn đưa. Sau đó một số người quen nói riêng với tôi: "Anh là người đầu tiên đọc bài cảm ơn trong một buổi lễ hạ huyệt, ở đây bây giờ không có lệ cảm ơn nữa!" Còn xin lỗi? Còn lâu, người cỡi xe đung người đi bộ, đã không xin lỗi, còn quay lại chửi...

Điều đó không làm tôi ngạc nhiên, khi mà Hồ Chí Minh thường câu nói nổi tiếng "trăm năm trồng người" của Quản Trọng đời Xuân Thu và bắt bọn đệ tử lâu la cho là của mình, và thông thường những đứa đạo văn chỉ nhai lại câu nói mà không hiểu, không biết làm gì hết, ngoại trừ lừa bịp. Khi mà tổng bí thư Đảng là một tên cừu thiên heo, chủ tịch nước là một đứa cừu phụ cạo mũ cao su, thủ tướng là một cừu du kích giao liên xã (mà vẫn khoe có bằng cử nhân Luật), nghĩa là toàn một lũ vô học, ra ngoại quốc thì què mùa, khúm núm, mặt mày lấm la lấm lét như những thằng ăn trộm gà và trở về nước lại hùng hổ đàn áp, bắt bớ dân mình. Khi mà tiến sĩ giả chạy đầy đường, hiệu trưởng, thầy giáo hiếp dâm nữ sinh, nữ sinh hỉ mũi chưa sạch được phong là "má mì", tức tú bà, thầy cô mở lớp dạy riêng và trong các kỳ thi đánh rớt ngay những học sinh nào, dù giỏi cách mấy, không chịu đi học thêm, nữ sinh viên chân dài chân ngắn, người mẫu, hoa khôi, á hậu, ca sĩ... xếp hàng chờ lên giường với các đại gia, bộ trưởng, thứ trưởng, viên chức nhà nước. Khi mà hối lộ là một quốc sách, từ thằng lớn đến thằng nhỏ đều ăn, bắt kể thứ gì. Khi mà đêm đêm cha chờ con gái đi hành nghề tại những ổ điểm, bia ôm, khi mà mẹ đem bán con, với sự đồng lõa của các cấp chính quyền (nếu không, ai cấp visa cho vào, cho đi?), cho những thằng nửa người nửa ngợm nửa đười ươi, mắc bệnh tâm thần, tật nguyền, đồ phế thải ra từ Đài Loan, Đại Hàn, Singapore, Mã Lai, Tàu Cộng... Khi mà những tên lãnh đạo không biết chữ "nhục" có nghĩa gì nữa. Chưa kể tội bán nước. Tội lỗi của bọn Tàu Cộng và Việt Cộng đối với nhân dân "trời không dung đất không tha" (câu của VC). Chúng nó cùng một giuộc.

Muốn đánh Tàu Cộng, phải đánh Việt Cộng trước. Muốn lật đổ chế độ VC, vai trò của đồng bào trong nước mới là quan trọng, là chủ yếu, trong khi tại ngoại quốc những người chống Cộng bằng mồm, như tôi và các "đồng chí", không làm gì được cho quốc nội trong công việc trọng đại này, ngoại trừ tiếp sức, tiếp lửa, và phương tiện, và tại hải ngoại ngăn chặn tay sai nằm vùng và bước tiến của Nghị quyết 36 trong các cộng đồng tỵ nạn. Nhưng qua những tin tức nhận được từ trong nước, và những bài báo do du khách ngoại quốc về kể lại, đa số người dân tại Việt Nam bây giờ, trong số có chính thân nhân của tôi, hài lòng với cuộc sống mà họ cho là "cởi mở, tự do", và rất thờ ơ với đại cuộc, thậm chí có người còn dụ khị tôi rằng với tiền hưu hiện tại, về VN sống quá thoải mái đi, chờ ngày mua vé tàu suốt du ngoạn bên kia thế giới. Hối, họ không biết Hoà thượng Thích Quảng Độ, Linh mục Nguyễn Văn Lý, bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Giám mục Ngô Quang Kiệt... là ai, vì báo chí, TV không hề nhắc đến. Theo một nhà báo Pháp, "buổi sáng cả nước xuống đường uống cà phê, buổi chiều cả nước rủ nhau ăn nhậu". Rồi bia ôm, hút tót ôm, cà phê ôm, ka-ra-ô-kê ôm, nhậu về say túy lúy. Còn người ở nhà xem đã đời phim chưởng, phim Hàn quốc, bóng đá và cá độ. Người nghèo thì tắt bật, đầu tắt mặt tối, vất vả mưu sinh. Công an mặc thường phục đầy dẫy, ai làm gì, nói gì, chúng đều biết, nên một thiếu số đấu tranh, chưa làm được gì đều bị tóm gọn. Lỗi không phải của người dân. Bọn lãnh đạo cho họ tự do ăn nhậu, giải trí bằng mọi cách để làm họ quên, cũng như tại những trại tù cải tạo trước kia và bây giờ chúng cho ăn đói để tù nhân không còn sức phản kháng.

Nói ra sự thật thấy phũ phàng và đau lòng và có thể làm những vị chống Cộng hải ngoại bi quan, hoặc chê trách, và chưa biết chừng chụp cho cái nón cối. Nhưng thà vậy còn hơn nuôi quá nhiều hy vọng, quá nhiều phấn khởi, bởi vì muốn đánh thắng kẻ thù phải biết rõ kẻ thù là ai và nhất là sự lưu manh, gian xảo của chúng như thế nào.

Làm sao nâng cao dân trí, làm sao để đồng bào trong nước hiểu rõ âm mưu thâm độc của bọn cầm quyền trong việc chúng nhả ra cho một chút tự do, cho họ được ăn nhậu thoải mái, theo thiên ý, đó là bước đầu cần thiết ta phải làm. Còn như muốn họ đứng lên làm cách mạng hoa sen, hoa nhài liền theo gương

Algeria, Egypt, Lybia..., tôi e còn hơi sớm chăng.

Người Lính Già Oregon
22/10/2011